

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 396: Lìa Tâm Duyên Tướng, Chính Là Lìa Niệm. Duyên Chỉ Sự Phan Duyên. Tâm Duyên, Chính Là Khởi Tâm Động Niệm. Tâm Nếu Động Niệm, Ất Có Sự Phan Duyên, Liền Rơi Vào Danh Tự Tướng Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 033)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Lìa tâm duyên tướng, chính là lìa niệm. Duyên chỉ cho sự phan duyên. Tâm duyên, chính là khởi tâm động niệm. Tâm nếu động niệm, ắt có sự phan duyên, liền rơi vào danh tự tướng vậy.】

Thật sự “lìa tâm duyên tướng”, thì người này ở trong tất cả các pháp có thể nói là không khác gì chư Phật Như Lai, họ không khởi tâm, không động niệm. Tôi lại thêm vào hai câu: “không phân biệt, không chấp trước”, như vậy mọi người sẽ dễ hiểu hơn: không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước. Cảnh giới tướng có hay không? Có, hiển hiện ngay trước mắt. Vẫn mặc áo ăn cơm như thường, vẫn làm việc như thường, vẫn tiếp đãi khách khứa như thường, nhưng không có phân biệt, không có chấp trước, không có khởi tâm, không có động niệm; người như vậy mới gọi là thọ trì “Kim Cang Bát Nhã Ba La Mật”.

Trong kinh này đã nhiều lần nói: “thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói”. “Diễn” là biểu diễn, chúng ta làm ra hình thức, làm tấm gương cho người khác xem, đó là “diễn”. Đem đạo lý, chân tướng sự thật nói cho người khác nghe rõ ràng tường tận, đó gọi là “nói”. Phải thực hành ra, đó là “diễn”. Giống như Đức Phật Thích Ca Mâu Ni ở ngay phần mở đầu của bộ kinh này, đi vào thành lớn Xá Vệ khát thực, đắp y trì bát, đó chính là “diễn”. Ngài diễn cho chúng ta xem, thật tự tại biết bao!. Cho nên, nếu ở trong tất cả các pháp mà vẫn còn khởi tâm động niệm, vẫn còn phân biệt chấp trước, thì bạn đã hội đủ bốn tướng, chắc chắn là phàm phu, chắc chắn vẫn tiếp tục trôi lăn trong sinh tử luân hồi, bạn tuyệt đối không thể thoát khỏi tam giới. Điều này không thể không biết, không thể không cảnh giác.

Từ đó có thể thấy, mọi người hãy tự mình bình tĩnh mà suy nghĩ: Thiền cũng vậy, Mật cũng vậy, Giáo cũng vậy, hãy suy nghĩ xem bản thân mình có năng lực thành tựu hay không. Thiền, Giáo, Mật đều phải tuân thủ nguyên tắc này, tức là nói nếu trong tất cả pháp mà vẫn còn khởi tâm động niệm thì đều là giả. Thiền tuy chưa thể đoạn phiền não, nhưng công phu thiền định hàng phục được phiền não. Bản thân mình phải biết, phải hiểu rõ: bạn tham thiền, bạn đã đắc thiền định chưa?. Người thực sự đắc thiền định, những ý niệm về tài, sắc, danh, thực, thù (ngu nghĩ) không còn nữa, ngũ dục không còn nữa, trong tâm sẽ không khởi lên những ý niệm này. Đối với tài, sắc, danh, thực, thù không khởi tâm, không động niệm, là do bạn dùng định công để hàng phục chúng, chứ không phải thực sự không có; định công rất sâu, khiến những ý niệm này không khởi hiện hành. Công phu như vậy, có thành tựu chưa? Chưa thành tựu. Tương lai bạn vãng sanh cùng lắm chỉ là cõi trời Sơ thiên, cõi trời Nhị thiên mà thôi, vẫn ở trong tam giới, chưa ra khỏi tam giới. Bạn thử nghĩ xem, công phu này khó biết bao nhiêu, chúng ta có thể làm được không?. Tài, sắc, danh, thực, thù bày ra trước mắt, có thể không động tâm sao?. Lúc đó mới biết, pháp môn đó thật khó tu.

Cho nên ở thời đại này, chúng ta có thể được cứu là nhờ niệm Phật, nhờ vào Phật lực của Phật A Di Đà gia trì, đối nghiệp vãng sanh. Đối nghiệp gì? Khởi tâm động niệm, phân biệt chấp trước không sao cả, vẫn có thể vãng sanh như thường, sự thù thắng của pháp môn này chính là ở chỗ này. Điều kiện vãng sanh của pháp môn này là ba món tư lương Tín - Nguyện - Hạnh: thật sự tin tưởng, thật sự phát nguyện muốn sanh về thế giới Cực Lạc, muốn gặp Phật A Di Đà. Hạnh chính là đem việc niệm Phật xem như một việc lớn lao duy nhất trong cuộc đời, trong suốt cả ngày đêm bất luận là lúc nào, trong tâm đều có Phật, những thứ khác đều buông xuống hết. Ở những pháp môn khác, có Phật cũng không được, trong tâm có Phật cũng không được, đều là chướng ngại. Nhưng pháp môn của chúng ta, trong tâm có Phật A Di Đà, thì được! Như vậy thì dễ dàng hơn rất nhiều. Trong tâm không có thứ gì cả, thật rất khó, quá khó!. Trong tâm có một thứ, dùng một thứ này để thay thế cho tất cả vọng niệm, cách này làm được, cách này dễ làm hơn rất nhiều. Cho nên pháp môn này gọi là “vạn người tu, vạn người vãng sanh”, đạo lý chính là ở chỗ này.